

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Daniela Burdy a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: **BZENEC SEKT a.s.**, IČ: 29258936
sídlem Růžová 972/1, Nové Město, 110 00 Praha 1
zast. JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem
sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2025, č. j. 29502/25/5100-41453-712735

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2025, č. j. 29502/25/5100-41453-712735 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „*prvostupňový orgán*“ nebo „*správce daně*“) ze dne 9. 7. 2025, č. j. 5824287/25/2080-81542-111412, č. j. 5824871/25/2080-81542-111412, č. j. 5825010/25/2080-81542-111412 a č. j. 5825145/25/2080-81542-111412 (dále též „*prvostupňová rozhodnutí*“ nebo „*zajišťovací příkazy*“).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

2. Prvostupňovými rozhodnutími bylo žalobci uloženo, aby do 3 pracovních dnů od oznámení těchto rozhodnutí zajistil úhradu daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období říjen 2021 až leden 2022, a to složením jistoty v souhrnné výši 9.745.504 Kč na depozitní účet správce daně.

II. Žalobní body

3. Námitky žalobce uplatněné v podané žalobě lze rozdělit do těchto žalobních bodů:
4. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
5. Žalobce tvrdí, že podstata námitek zůstala nevypořádána. Žalovaný pravděpodobnost existence v budoucnu splatné daně opřel o platební výměry, jimiž došlo k doměření daně. V probíhajícím odvolacím řízení však mohou být platební výměry zrušeny. Žalobce namítá, že ani v případě již stanovené daně, u níž dosud nenastal den splatnosti, nelze rezignovat na posouzení přiměřené pravděpodobnosti, že se tato daň skutečně stane splatnou. Žalovaný, stejně jako správce daně, tuto otázku nesprávně posoudil, resp. se jí vůbec nezabýval, když se omezil na nekritický odkaz na samotné doměření daně. Dle žalobce zůstaly nevypořádány uplatněné odvolací důvody v odst. 55 až 74 odůvodnění odvolání, ačkoli se týkaly pravděpodobnosti, že se daň stane v budoucnu splatnou. Správce daně se v odůvodnění zajišťovacích příkazů spokojil pouze s obecnými tvrzeními o údajném zapojení daňového subjektu do daňového podvodu, aniž by konkrétně vysvětlil a odůvodnil, v čem měla spočívat nezákonnost jednotlivých transakcí, kde, jak a kým měl být spáchán podvod na dani z přidané hodnoty, z jakých objektivních skutečností tyto závěry vycházejí, či jakým způsobem měl daňový subjekt údajný podvod organizovat nebo jiné subjekty navádět k neodvedení DPH.
6. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť došlo k porušení ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu.
7. Žalobce namítá, že před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný neseznámil žalobce s důkazy, na jejichž základě dovozuje, že došlo k účelovému vyvedení majetku na společnost BZENEC1630 s.r.o. a neumožnil žalobci uvést cokoli na svou obranu. Přitom správce daně v zajišťovacích příkazech vůbec neuvedl, že obavy o dobytost vysvětluje údajným vyvedením majetku na společnost BZENEC1630 s.r.o. Stejně tak se žalobce nemohl vyjádřit k důkazu, který se týká vkladového řízení č. V-1092/2024 u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Kyjov, když s ním byl seznámen až rozhodnutím, kterým se daňové řízení končí. Upřel-li žalovaný žalobci toto právo, zatížil řízení závažnou procesní vadou, která má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
8. Žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí (*třetí žalobní bod*) spatřuje i v tom, že žalovaný nesprávně posoudil otázku existence obavy z budoucí dobytosti předmětné daně. Z tohoto důvodu nebyla splněna druhá podmínka § 167 odst. 1 daňového řádu pro vydání zajišťovacích příkazů.
9. Žalobce uvádí, že žalovaný dovozuje existenci obavy o budoucí dobytost daně z údajného „rizikového chování“ skutečného majitele a X žalobce pana R. M., a to na základě jeho působení v jiných, zcela odlišných obchodních korporacích v minulosti. Takový postup je právně nepřipustný a skutkově nepodložený. Správce daně i žalovaný mechanicky spojují skutkově i právně nesouvisející okolnosti, když obavu o dobytost daně u žalobce odvozují

z vydání zajišťovacího příkazu u společnosti W. L. s.r.o., v níž pan R. M. v minulosti působil jako jednatel, a z následné změny jednatele této společnosti.

10. Žalobce upozorňuje, že žalovaný odkazuje na usnesení o zahájení trestního stíhání č. j. KRPB-14711/22/TČ-2001-060083-HRU vůči osobě pana R. M. jakožto obviněného ze spáchání zločinu zkrácení daně podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), c) trestního zákoníku, a dále poukazuje na skutečnost, že pan R. M. byl v jiné věci odsouzen k peněžitému trestu ve výši 300 000 Kč v tzv. „kauze úniku informací z policejních trestních spisů“. Žalobce namítá, že uvedené nemůže prokazovat existenci obavy o budoucí dobytost daně, protože odkaz na usnesení o zahájení trestního stíhání je v přímém rozporu se zásadou presumpce neviny. Nemůže se tak jednat o žádný důkaz o „rizikovitosti“ osoby R. M., a proto je irrelevantní i odkaz na webové stránky České televize týkající se uložení nepravomocného peněžitého trestu R. M.
11. Žalobce namítá, že právě postup správce daně – dlouhodobé vedení daňových řízení, doměřování daně a omezení dispoziční schopnosti žalobce – dostal žalobce do situace, kdy nebyl schopen řádně hradit své splatné závazky. Za této situace žalobce řešil svou likviditní tíseň standardním a legitimním způsobem, tj. zpeněžením části svého nemovitého majetku, aby mohl z výtěžku plnit své platební povinnosti, včetně povinností daňových. Jednalo se o transparentní obchod na základě znaleckého posudku za adekvátní protihodnotu, pročez v tomto jednání nelze spatřit žádnou snahu žalobce o vyvedení majetku. Sama Policie ČR po dalším prověřování věci dospěla k závěru, že další omezení dispozičních práv žalobce k předmětným nemovitostem není důvodné, a proto zajištění zrušila usnesením Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 20. 5. 2025, č. j. KRPB-87719-155/TČ-2023-060083-PF-C Brno.
12. Neobstojí ani odkaz žalovaného na doměření daně u společnosti R. V. s.r.o. Není totiž vůbec patrné, jak má doměření daně u jiného daňového subjektu za jiná zdaňovací období odůvodňovat závěr, že daň, která má být teprve stanovena žalobci, bude v době své splatnosti nedobytná. Tato argumentace postrádá jakoukoli příčinnou souvislost a je založena toliko na spekulativních úvahách.
13. K majetkové situaci žalobce uvádí žalovaný, že *„odvolatel vlastní nemovité věci zapsané na LV č. 5805 pro katastrální území Bzenec, vedeném u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště v Kyjově (dále jen „nemovité věci“). Jedná se o výrobní závod vybudovaný odvolatelem na adrese Potoční 1690, Bzenec... Za účelem vymožení nedoplatků odvolatele správce daně v minulosti přistoupil k vydání exekučního příkazu na prodej nemovitých věcí ze dne 29. 05. 2025, č. j. 4945525/25/2080- 81541-112338. Právní účinky zápisu v katastru nemovitostí jsou ke dni 30. 05. 2025. K nemovitým věcem je mj. zřízeno zástavní právo z rozhodnutí správního orgánu (rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva ze dne 18. 03. 2025, č. j. 1962092/25/2080-81541-112338) ve prospěch České republiky“*. Žalovaný tedy poukazuje na existenci zástavního práva k nemovitým věcem daňového subjektu, na vydaný exekuční příkaz k jejich prodeji a na podané prohlášení o majetku. Žalobce k uvedenému namítá, že hodnota předmětných nemovitých věcí zapsaných na LV č. 5805 pro katastrální území Bzenec, násobně převyšuje výši zajištěné daně, přičemž daňové orgány se oceněním tohoto majetku vůbec nezabývaly. Argumentace žalovaného „majetkovou nedostatečností“ je dle žalobce nepravdivá a především skutkově nepodložená, neboť majetek, na který poukazuje žalovaný, svědčí o něčem jiném.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

14. Žalovaný dále uvádí, že „*odvolatel vlastní movité věci nacházející se na adrese Potoční 1690, Bzenec. Jedná se o 5 technologických linek, a sice etiketovací stroj KOMEN SR-4, etiketovací stroj KOMEN PET, plnící a uzavírací stroj BORELLI, videojet DPS2360 popisovací a pásový dopravník (dále jen „movité věci“ nebo „soubor movitých věcí“). Odvolatel předmětné movité věci uvedl ve svém prohlášení o majetku. Movité věci byly exekučně zabaveny Finančním úřadem pro Jihomoravský kraj.*“ Žalobce namítá, že uvedená skutečnost nemůže být pro posouzení nyní projednávané věci jakkoli stěžejní, a to zejména za situace, kdy žalovaný současně poukazuje na vlastnictví výše uvedených nemovitých věcí. Ze stejného důvodu nemůže ani obstat poukaz žalovaného na absenci vozidel v majetku žalobce.
15. K argumentu žalovaného, že žalobce nedisponuje „*žádnými bankovními účty, na které by přijímal úplaty za uskutečněná zdanitelná plnění, či z nich hradil finanční prostředky za přijatá zdanitelná plnění*“ namítá žalobce, že bankovní účty vedené u Komerční banky nebyly zrušeny z jeho strany, nýbrž byly zrušeny samotnou bankou v důsledku exekučních opatření iniciovaných správcem daně. Správce daně tak v zajišťovacích příkazech uvedl nepravdivé, resp. zavádějící informace týkající se zániku bankovních účtů žalobce.
16. Žalobce nesouhlasí s žalovaným, že „*dne 18. 07. 2023 odvolatel přesunul své sídlo do Prahy. V rámci vyhledávací činnosti správce daně zjistil, že se jedná o virtuální sídlo, na jehož adrese se nenachází majetek odvolatele. Ke dni 31. 07. 2024 odvolatel zrušil svou provozovnu na adrese Potoční 1630, Bzenec. Aktuálně není správcem daně známá existence jiné provozovny nebo skladu odvolatele. V prohlášení o majetku odvolatel uvedl, že nedisponuje žádným zbožím.*“, neboť žalobce vysvětlil, že došlo ke změně sídla na adresu Růžová 972/1, Nové Město, 110 00 Praha 1. Nejedná se však o tzv. virtuální sídlo, neboť vedení žalobce do těchto prostor pravidelně dochází, daňový subjekt je zde kontaktní. Za účelem vyvrácení tvrzení o virtuálním sídle žalobce navrhl výslech svědka Mgr. J., který však nebyl proveden. Teze o virtuálním sídle je tedy nepravdivá. Žalovaný dovozuje, že se „*přiklání k závěru správce daně o tom, že odvolatel má sídlo registrované na virtuální adrese, neboť odvolatel zde užívá toliko služeb spojených s umístěním sídla, přeposílání došlé pošty a možnost jednorázového pronájmu kanceláře pro jednání, příp. služeb právního poradenství místní advokátní kanceláře*“. Žalobce namítá, že takové využívání služeb je běžnou administrativní praxí a nijak nesvědčí o tom, že by žalobce na dané adrese fakticky nevykonával svou činnost. Z úvah správce daně rovněž není patrné, jak by údajné virtuální sídlo mohlo odůvodnit obavy o dobytost budoucí splatné daně.
17. Žalobce dále nesouhlasí ani s argumentem, že žalobce „*ukončil ke dni 31. 07. 2024 svou dosavadní majoritní ekonomickou činnost (nákup nebaleného vína, jeho lahvování a následný prodej).*“ Správce daně zjistil, že *jedinou ekonomickou činností odvolatele je pronájem nebytových prostor ve vlastní nemovité věci odvolatele na adrese Potoční 1690, Bzenec.*“ Žalobce namítá, že hlavní ekonomická činnost žalobce sice byla nuceně změněna, avšak nikoli z jeho vlastní vůle, nýbrž v důsledku postupů správce daně – doměření daně a následného zajišťovacího řízení, které fakticky paralyzovaly provoz společnosti. I přesto žalobce pokračuje v ekonomické činnosti, konkrétně pronájmem nebytových prostor. Tato činnost je zcela legitimní, generuje potenciální zdanitelné příjmy a umožňuje úhradu budoucích daňových závazků.
18. Žalovaný opírá své závěry o tzv. „analýzu“ daňových přiznání k DPH za období leden 2020 až březen 2025, na jejímž základě dovozuje nízkou výkonnost žalobce z prostého poměru uskutečněných a přijatých zdanitelných plnění (0,8779). Tato „analýza“ však pomíjí důvody přijatých plnění a redukuje posouzení ekonomické situace daňového subjektu na mechanickou numerickou operaci. Nezohledňuje zejména, že žalobce v posuzovaném

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

období systematicky investoval do vybudování svého závodu v Bzenci, pořizoval technologie a další dlouhodobý majetek určený k výkonu ekonomické činnosti. Tato investiční fáze podnikání vede k tomu, že hodnota přijatých plnění převyšuje hodnotu plnění uskutečněných, aniž by to samo o sobě cokoli vypovídalo o „záporné výkonnosti“ či nutnosti dotovat podnikání z jiných zdrojů. Tato „analýza“ proto nemá žádnou vypovídací hodnotu ve vztahu k otázce, zda žalobce bude schopen v budoucnu generovat příjmy, z nichž by bylo možné daň uhradit.

19. K poukazu žalovaného, že *„se nepodařilo dohledat funkční webové stránky odvolatele. Správce daně dohledal pouze facebookový profil odvolatele, na němž je poslední příspěvek zveřejněn v lednu 2021, a webové stránky www.bzenecsekt.cz, které jsou však již nefunkční, což zřejmě souvisí s ukončením dosavadní majoritní ekonomické činnosti odvolatele. Dle žalovaného jde „o jednu z indicií nasvědčujících závěru o utlumování ekonomické činnosti odvolatele“*, žalobce namítá, že existence či neexistence funkčních webových stránek není žádným zákonným kritériem pro posouzení ekonomické aktivity daňového subjektu ani kritériem pro hodnocení rizika budoucí nedobytnosti daně.
20. Uvádí-li žalovaný, že správce daně eviduje ke dni 28. 5. 2025 na osobním daňovém účtu žalobce nedoplatek na DPH ve výši 2 885 563,73 Kč a nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti ve výši 4 650 Kč, přičemž v minulosti měl u žalobce opakovaně evidovat nedoplatky na DPH a přistupovat k vydání exekučních příkazů, pak žalobce namítá, že vznik uvedených nedoplateků je přímým důsledkem postupů správce daně, který žalobci stanovil vysokou a spornou daňovou povinnost, jež byla bezprostředně exekučně vymáhána. Tvrzení žalovaného tedy pomíjí kauzální souvislost mezi vlastním postupem správce daně a vznikem daňových nedoplateků.
21. Jak již žalobce uvedl, dne 18. 3. 2025 vydal správce daně rozhodnutí o zřízení zástavního práva k nemovitým věcem žalobce, přičemž toto zástavní právo bylo dne 9. 4. 2025 vloženo do katastru nemovitostí s právními účinky ke dni 18. 3. 2025; hodnota těchto nemovitostí mnohonásobně převyšuje výši evidovaných daňových nedoplateků. Žalovaný tak na straně jedné tvrdí existenci intenzivní obavy o dobytost daně, na straně druhé však sám přiznává, že daňové pohledávky jsou již efektivně zajištěny, což je v rozporu s § 167 odst. 1 daňového řádu i se zásadou zdrženlivosti a přiměřenosti vyjádřenou v § 5 odst. 3 daňového řádu. Zajišťovací příkaz totiž představuje subsidiární nástroj, který lze použít pouze tehdy, nepostačují-li mírnější prostředky k ochraně daňových pohledávek. Za situace, kdy jsou daňové pohledávky již zajištěny zástavním právem, nelze hovořit o reálné obavě z jejich nedobytnosti, a tím méně o nutnosti použít nejtvrďší dostupný procesní instrument.
22. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítá vady řízení, neboť došlo k porušení § 92 odst. 2 daňového řádu.
23. Žalobce k vyvrácení závěrů o údajném fiktivním sídle navrhl provedení svědecké výpovědi Mgr. M. J., který však nebyl proveden, tedy nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav potřebný pro rozhodnutí ve věci žalobce. Žalovaný odkázal na úřední záznam ze dne 2. 6. 2025 a na pořizenou fotodokumentaci, přičemž uvádí, že s Mgr. J. bylo jednáno při místním šetření dne 16. 7. 2024. Tyto skutečnosti však nepředstavují relevantní důvod, pro který by nebylo možné provést žalobcem navržený svědecký výslech Mgr. J., jenž měl prokázat, že prostory sídla žalobce jsou fakticky užívány k podnikatelské činnosti a že se zde jeho jednatel pravidelně fyzicky zdržuje. Samotná existence fotodokumentace pořizená správcem daně nemůže nahradit svědecký důkaz. Fotografie nemohou jakkoli prokázat realizaci faktické

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

činnosti žalobce v místě sídla. Navržený výslech svědka nemohl být nadbytečným, neboť s Mgr. J. správce daně „mluvil v rámci místního šetření provedeného dne 16. 7. 2024 v souvislosti s rozhodnutím odvolacího orgánu o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní“. Žalovaný opomíjí, že důkazní hodnota svědecké výpovědi je kvalitativně odlišná a vyšší než pouhé vyjádření při místním šetření. Uvádí-li žalovaný, že správce daně dne 16. 7. 2024 nezastihl v sídle žalobce žádnou osobu oprávněnou jednat za žalobce, nejedná se o skutečnost, která by mohla jakkoli odůvodnit neprovedení navrženého svědeckého výslechu; tato okolnost sama o sobě nevypovídá nic o tom, zda žalobce sídlo fakticky užívá, ani o tom, zda se zde jeho jednatel běžně zdržuje v rámci výkonu podnikatelské činnosti. Odmítnutím tohoto důkazu žalovaný nepřípustně nahrazuje dokazování vlastním hodnotícím úsudkem, založeným na nahodilém zjištění z jednoho dne, a tím porušuje zásadu volného hodnocení důkazů i zásadu zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností.

III. Vyjádření žalovaného

24. V písemném vyjádření k žalobě setrval žalovaný na právních názorech uvedených v napadeném rozhodnutí, a v plném rozsahu na ně odkázal.
25. *K prvnímu žalobnímu bodu* žalovaný uvádí, že napadené rozhodnutí nelze shledat nepřezkoumatelným. Správce daně nebyl povinen v odůvodnění zajišťovacích příkazů konkrétně vysvětlit a zdůvodnit, v čem měla spočívat nezákonnost jednotlivých transakcí, kde, jak a kým byl spáchán podvod na DPH, z jakých objektivních skutečností tyto závěry vychází apod. Takový požadavek žalobce (bod [29] žaloby) je zcela mylný. V případě zajištění stanovené, nicméně dosud nesplatné daně, totiž postačí popis transakce a probíhajícího nalézacího řízení nahradit odkazem na rozhodnutí, kterým byla daň stanovena.
26. Pokud zajišťovací příkaz navazuje na platební výměr, daňový subjekt musí obranu proti důvodům pro stanovení daně soustředit do řízení o odvolání proti platebnímu výměru. V nyní posuzovaném případě byly veškeré skutečnosti, které správce daně vedly k vyměření DPH, popsány v příslušné zprávě o daňové kontrole a budou předmětem přezkumu v řízení o odvolání proti platebním výměrům. Pokud by měl správce daně v zajišťovacím příkazu zopakovat odůvodnění zprávy o daňové kontrole, fakticky by se tím zdvojnásobil přezkum zákonnosti vyměření daně, což však žalobce de facto po daňových orgánech požaduje a činí tak zcela neoprávněně.
27. K námitkám ve *druhém žalobním bodu* žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce o porušení § 115 odst. 2 daňového řádu zcela odmítá.
28. Jedním z účelů ust. § 115 odst. 2 daňového řádu je předejít situaci, kdy by daňový subjekt mohl reagovat na skutkové závěry daňových orgánů poprvé až v řízení před správními soudy. V projednávané věci však taková situace nenastala. Žalovaný neprováděl v rámci odvolacího řízení dokazování, a proto neměl ani povinnost před vydáním rozhodnutí o odvolání seznámit žalobce se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, z nichž tyto skutečnosti plynou.
29. Obava o vyvedení majetku žalobce mimo dosah správce daně byla obsažena již v odůvodnění zajišťovacích příkazů, a to opakovaně (str. 13 až 16 zajišťovacích příkazů), a žalobce proti němu brojil v odvolání (body 78 a 80 odvolání proti zajišťovacím příkazům). Nejedná se tak o novou skutečnost, která by nebyla uvedena v zajišťovacích příkazech. Správce daně v

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

odůvodnění zajišťovacích příkazů vyslovil jednak úvahy o pokusu žalobce dne 13. 3. 2024 vyvést svůj majetek (nemovité věci) převodem na společnost BZENEC1876 a.s., jednak úvahy o neúspěšnosti tohoto pokusu díky zásahu Policie ČR. S těmito úvahami se žalovaný ztotožnil a shrnul je v bodě [30] napadeného rozhodnutí.

30. V bodu [32] napadeného rozhodnutí žalovaný souhrnně zhodnotil veškerá zjištění správce daně s tím, že v projednávané věci jsou dány silné důvody z pohledu odůvodněné obavy o budoucí dobytost daně, které jsou doplněny důvody slabšími. Právě snaha žalobce vyvést jeho majetek mimo dosah správce daně převodem na personálně propojenou společnost byla zařazena mezi jeden ze zmíněných silných důvodů. Žalovaný úvahy správce daně stran existence nebezpečí, že by žalobce mohl činit kroky směřující k vyvedení majetku mimo dosah správce daně, považoval za řádně odůvodněné (viz bod [32] napadeného rozhodnutí). Žalovaný nepopírá, že uvedl, že již správcem daně řádně odůvodněný závěr o existenci nebezpečí stran vyvedení majetku potvrdil žalobce následným postupem, kdy převedl obchodní závod na personálně propojenou společnost BZENEC1630 s.r.o. Tím však pouze poznamenal, že se potvrdilo to, co již řádně zdůvodnil a podložil správce daně v zajišťovacích příkazech.
31. V bodech [47] a [48] napadeného rozhodnutí žalovaný reagoval na odvolací námitky žalobce, mj. na námitku o údajně mylné premise správce daně, že žalobce vyvede všechna aktiva ze svého závodu. Při vypořádání odvolacích námitek žalovaný vycházel ze skutečností, které správce daně uvedl v odůvodnění zajišťovacích příkazů a které mají oporu ve spisovém materiálu (mj. snaha převést majetek na společnost BZENEC1876 a.s.). Žalovaný akcentoval, že již odůvodnění zajišťovacích příkazů obsahovalo dostatek zjištění, která ve svém souhrnu odůvodnila existenci odůvodněné obavy, že daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Žalovaný nečinil nová skutková zjištění.
32. V bodě [50] napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádal s odvolací námitkou, dle níž žalobce považoval zjištění správce daně o snaze vyvést majetek mimo dosah správce daně jeho převodem na společnost BZENEC1876 a.s. za pouhou spekulaci. Žalovaný s poukazem na náhled do katastru nemovitostí, který již byl součástí spisového materiálu v době rozhodování správce daně, pouze vyprecizoval argumentaci správce daně, aby tím vyvrátil odvolací argumentaci žalobce. Z odůvodnění zajišťovacích příkazů je zřejmé, že uvedl-li správce daně úvahy o snaze žalobce převést majetek na společnost BZENEC1876 a.s., pak se tyto úvahy týkaly nemovitých věcí, které se žalobci nepodařilo převést jen díky vyznačení plomby Policie ČR, což bylo zřejmé z příslušného výpisu z katastru nemovitostí. Žalobce přehlíží, že již správce daně poukázal na výpis z katastru nemovitostí. Nadto se již v odvolání žalobce vyjadřoval k vyznačené plombě v katastru nemovitostí, a tedy si musel být vědom, že tento poznatek musel správce daně čerpat náhledem do katastru nemovitostí.
33. K námitkám ve *třetím žalobním bodu* žalovaný uvedl, že obava správce daně o vyvedení majetku ze strany žalobce mimo dosah správce daně ve spojení s dalšími okolnostmi detailně popsány v odůvodnění zajišťovacích příkazů vytváří ucelený a logický okruh skutečností, které zakládají odůvodněnou obavu o nedobytnost daně.
34. Stran námitek, které se týkají obavy o dobytost daně žalovaný uvádí:
35. *Rizikovost R. M.* - pan R. M. je skutečným majitelem a členem dozorčí rady žalobce. Pan M. v minulosti v roli jednatele různých společností závažným způsobem porušoval povinnosti související se správou daní, vůči této osobě bylo zahájeno trestní stíhání ve věci spáchání

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby a pan M. byl také odsouzen k peněžitému trestu 300.000 Kč v kauze úniku informací z policejních trestních spisů. Za nejzásadnější žalovaný považuje zjištění, že pan M. je také jednatelem společnosti R. V. s.r.o., které byla pravomocně doměřena daň z důvodu vědomého zapojení do podvodného jednání, přičemž právě pan M. byl osobou, která se aktivně a vědomě podílela na obchodních transakcích zasažených podvodem na DPH. Žaloba proti předmětnému rozhodnutí byla zamítnuta Krajským soudem v Brně. Také v nynějším případě je jedním z důvodů doměření daně skutečnost, že žalobce se stal vědomým účastníkem personálně propojeného dodavatelsko-odběratelského řetězce vykazujícího nestandardní znaky, v jehož rámci byla narušena neutralita daně a nebyla řádně odvedena daň do státního rozpočtu. Organizátory podvodného schématu byli R. M. a Dalibor Němec, statutární orgán a účetní žalobce. Tito vytvořili řetězec personálně propojených obchodních korporací, jehož fungování se vyznačovalo tím, že zboží vydané žalobcem do „oběhu“ se opakovaně a obratem ve stejném stavu vracelo zpět do dispozice žalobce, a to za významně navýšenou cenu. Úvahy stran pokusu žalobce vyvést dne 13. 3. 2024 svůj majetek (nemovité věci) převodem na společnost BZENEC1876 a.s. žalovaný vyslovil v souvislosti s daňovou kontrolou za ZO říjen a listopad 2017, která byla také ukončena se závěrem o vědomém zapojení žalobce do podvodného jednání. Rovněž zjištění ohledně zahájení trestního stíhání ve věci spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby vůči panu M. vypovídá o rizikovosti jeho osoby. Správci daně totiž bylo dne 1. 8. 2022 doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání č. j. KRPB-14711/22/TČ-2001-060083-HRU, z něhož vyplynulo, že pan M. se měl daného zločinu dopustit tím, že prostřednictvím společnosti, v níž byl jednatelem, vytvořil fiktivní obchodní řetězec s úmyslem snížit daňovou povinnost na DPH a získat neoprávněný majetkový prospěch. Jedná se o obdobné jednání, o němž žalovaný pojednal výše, a do něhož je pan M. zapojen.

36. Správce daně tedy zjistil a popsal větší množství zjištění, kdy pan M., ať už jako jednatel třetí společnosti nebo jako majitel a člen dozorčí rady žalobce, byl tím, kdo organizoval či vytvořil podvodný řetězec. Nelze předpokládat, s ohledem na množství těchto zjištění, že se jedná o náhodu. Žalovaný proto správně přihlédl k rizikovosti osoby pana M.
37. *Snaha vyvést majetek žalobce jeho převodem na společnost BZENEC 1876 a.s. – podle žalovaného je stěžejní, kdy se k takovému kroku žalobce rozhodl a na koho chtěl majetek převést. Tento časový a personální aspekt žalobce zcela ignoruje. Nesporuje přitom, že k tomu přistoupil v návaznosti na seznámení s výsledkem doplnění odvolacího řízení týkajícího se DPH za ZO říjen a listopad 2017, a že majetek chtěl převést na společnost, jejímž jediným členem představenstva a jediným akcionářem je Ing. A. M. (manželka R. M.) a jediným členem dozorčí rady je F. M. (otec R. M.), tedy osoby v příbuzenském vztahu s R. M.. Žalovaný odkázal na bod [50] napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil, proč neuvěřil tvrzení žalobce, že z výtěžku prodeje majetku by mohl hradit své závazky vůči svým obchodním partnerům i vůči správci daně. Žalovaný v této souvislosti poukazuje na to, že žalobce opakovaně v minulosti nehradil stanovenou daň, porušoval své daňové povinnosti a opakovaně se zapojil do podvodu na DPH, což z něho činí potenciálně rizikový subjekt.*
38. Žalovaný nezpochybňuje, že Policie ČR učinila kroky ke zrušení zajištění nemovitých věcí jak uvádí žalobce, tato skutečnost však nevyvrací závěry žalovaného stran pokusu žalobce účelově vyvést majetek ze svého vlastnictví, neboť takové kroky předcházely ještě samotnému vydání usnesení Policie ČR č. j. KRPB-87719-21/TČ-2023-060083. Žalobce pomíjí skutečnost, že orgány činné v trestním řízení postupovaly dle zákona č. 141/1961 Sb.,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

trestní řád, ve znění účinném pro rozhodnou dobu (dále jen „trestní řád“), a posuzovaly, zda byly splněny podmínky dle tohoto zákona. Podmínky dle ust. § 167 odst. 1 daňového řádu jsou však zcela odlišné, jejich naplnění posuzují daňové orgány a orgánům činným v trestním řízení nepřísluší v této otázce činit jakékoliv závěry.

39. *Hodnota majetku a zřízení zástavního práva* - žalobce vůbec nerozlišuje k zajištění jakých pohledávek bylo zástavní právo zřízeno a nereflexuje závěry žalovaného vyslovené zejména ve [46] bodu napadeného rozhodnutí.
40. Žalovaný upozorňuje, že v zajišťovacích příkazech správce daně uvedl, že vydal rozhodnutí o zřízení zástavního práva k nemovité věci dlužníka ze dne 18. 3. 2025, č. j. 1962092/25/2080-81541-112338. Předmětné zástavní právo na nemovitých věcech žalobce bylo zřízeno ještě před vydáním zajišťovacích příkazů, do katastru nemovitostí bylo zapsáno s právními účinky zápisu ke dni 18. 3. 2025 a bylo zřízeno k zajištění neuhrazené DPH ve výši 851.710 Kč. Předmětné zástavní právo nebylo zřízeno k zajištění dosud nesplatné DPH za ZO říjen 2021 až leden 2022 ve výši 9.745.504 Kč. Správce daně dále na str. 13 zajišťovacích příkazů poukázal na vydání dalšího rozhodnutí o zřízení zástavního práva k nemovité věci dlužníka ze dne 24. 4. 2024, č. j. 1894084/24/3010-00540-710989, za účelem zajištění žalobcem neuhrazené daně ke dni 24. 4. 2024 v celkové výši 2.655.619 Kč. Předmětné zástavní právo na nemovitých věcech žalobce bylo zřízeno opět ještě před vydáním zajišťovacích příkazů a k zajištění neuhrazené daně, která se liší od nesplatné DPH za ZO říjen 2021 až leden 2022. Také nelze přehlédnout, že správce daně evidoval na osobním daňovém účtu žalobce ke dni 28. 5. 2025 nedoplatek na DPH ve výši 2.885.563,73 Kč a nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti ve výši 4.650 Kč.
41. K dílčím tvrzením žalobce, že hodnota předmětných nemovitých věcí násobně převyšuje výši zajištění daně, žalovaný uvádí, že žalobce konkrétně neuvádí, jakou hodnotu nemovité věci dosahují ani své tvrzení nijak neprokazuje. Žalovaný již v bodu [51] napadeného rozhodnutí uvedl, že číselné vyjádření hodnoty majetku žalobce není nutnou náležitostí zajišťovacího příkazu a její neuvedení nezpůsobuje nezákonnost zajišťovacího příkazu. Účelem zajišťovacího příkazu je zajistit, aby aktiva předtím, než poslouží k uspokojení daňové pohledávky, nezmizela. Časově náročné oceňování hodnoty majetku žalobce, patrně s využitím odborných poznatků znalců, by vedlo pouze k jedinému - žalobci by byl dán prostor k případnému vyvedení majetku mimo dosah správce daně. Za situace, kdy se žalobce v minulosti k vyvedení majetku mimo dosah správce daně uchýlil, by přistoupení k vyčíslení hodnoty jeho majetku vedlo toliko ke zmaření cíle správy daní.
42. *Bankovní účty* - žalovaný setrvává na svém závěru vysloveném v bodě [69] napadeného rozhodnutí, že pro posouzení naplnění podmínek dle ust. § 167 odst. 1 daňového řádu je irelevantní, z jakého důvodu byly bankovní účty žalobce zrušeny. Stěžejní je, že správci daně nejsou známy žádné bankovní účty žalobce, na kterých by se mohl nacházet krátkodobý finanční majetek, který by mohl být ze strany správce daně exekvován.
43. Poukázal-li žalovaný v bodu [28] napadeného rozhodnutí na to, že žalobce neoznámil správci daně další bankovní účet (č. 107-4476420287/0100), který využíval k ekonomické činnosti, pak poukázal na neplnění různých povinností ze strany žalobce, který nedostal své oznamovací povinnosti dle ust. § 127 daňového řádu. V rozporu s uvedeným není poukaz žalovaného, že daný účet byl zrušen ke dni 30. 6. 2024. Jedná se o dvě nesouvisející skutečnosti, z nichž žalovaný dovozoval relevantní zjištění, která vedle sebe stojí.

44. *Virtuální sídlo, provozovna* - podstatné je, že povaha sídla žalobce představovala pouze doplňující informaci, nikoliv stěžejní důvod pro vydání zajišťovacích příkazů. Přesto se správce daně povahou sídla žalobce správně zabýval, neboť zjištění o virtuálním sídle vypovídá o rizikovitosti daňových subjektů. Vymáhání daňových nedoplatků vzniklých za daňovými subjekty, kteří na adrese sídla fakticky nesídlí a nenachází se zde ani jejich majetek (žalobce existenci majetku na adrese sídla nikdy netvrdil) a nemají v živnostenském rejstříku zapsanou žádnou adresu provozovny (žalobce zrušil svou provozovnu na adrese Potoční 1630, Bzenec, ke dni 31. 7. 2024), je zpravidla velmi komplikované.
45. Není pravdivé tvrzení žalobce uvedené v bodu [79] žaloby, že žalovaný údajně nezohlednil namítanou rozpornost úvah správce daně ve vztahu k prostorám, kde by žalobce svou ekonomickou činnost mohl vykonávat. Žalovaný odkazuje na bod [71] napadeného rozhodnutí, v němž jednak poukázal na dezinterpretaci závěrů správce daně a jednak žalobci vysvětlil, v čem úvahy správce daně spočívají. Jelikož žalobce proti tomuto posouzení žalovaným nebrojí, žalovaný plně odkazuje na odůvodnění předmětné pasáže napadeného rozhodnutí.
46. *Ukončení hlavní ekonomické činnosti* - žalobce ukončil svou dosavadní majoritní ekonomickou činnost (nákup nebaleného vína, jeho lahvování a následný prodej) ke dni 31. 7. 2024. Jedinou ekonomickou činností žalobce je pronájem nebytových prostor ve vlastní nemovité věci žalobce na adrese Potoční 1690, Bzenec.
47. Odůvodnění zajišťovacích příkazů obsahuje analýzu přijatých a uskutečněných zdanitelných plnění mj. po datu 31. 7. 2024, kdy došlo k ukončení dosavadní majoritní ekonomické činnosti žalobce. Z analýzy je zřejmé, že žalobce má nízkou výkonnost a od dubna 2024 (kdy se jedná o dobu krátce před ukončením dosavadní majoritní ekonomické činnosti) došlo k významnému útlumu jeho ekonomické činnosti. Nelze také přehlédnout, že v prohlášení o majetku žalobce uvedl, že nemá žádné zboží na skladě, či že soubor movitých věcí v jeho vlastnictví byl exekučně zabaven Finančním úřadem pro Jihomoravský kraj. Na základě těchto zjištění žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nebude schopen v budoucnu generovat příjmy, které by mohly být použity např. k postupnému splacení v budoucnu splatné daně. Průměrná měsíční daňová povinnost žalobce za ZO červenec 2024 až březen 2025 dosahovala pouhých 10.893 Kč. Za dané situace nebylo možné předpokládat, že by byl žalobce schopen v budoucnu vymahatelnou daň uhradit, nadto, když nehradil ani přiznávané daňové povinnosti. Z výše uvedeného je zřejmé, že úvahy o případné postupné úhradě daně v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou obsaženy.
48. *Výhrady k provedené analýze podaných přiznání k DPH za ZO leden 2020 až březen 2025* žalobce vznesl již v odvolání, žalovaný proto plně odkazuje na body [40] a [41] napadeného rozhodnutí a dodává, že ani v žalobě nespecifikuje žalobce, jaký dlouhodobý majetek a technologie údajně pořizoval při budování svého závodu a který analýza správce daně údajně nemá nezohledňovat. Žalobce pak pomíjí, že na adrese Potoční 1630, Bzenec, se nachází toliko soubor movitých věcí - 5 technologických linek, a že provedená analýza se týká dlouhého více než čtyřletého období. Žalovaný zdůrazňuje, že poměr uskutečněných a přijatých zdanitelných plnění ve výši 0,8779 vypovídá o nízké výkonnosti žalobce, neboť hodnota pod úrovní 1 je prezentována jako záporná výkonnost. Žalobce by své podnikání musel dotovat z jiných zdrojů, než je schopen získat ze své podnikatelské činnosti. Na tom by nebylo nic zvláštního v krátkodobém horizontu, nikoli však po dobu více než 4 let. Žalovaný proto nespátňuje podnikatelský smysl v dotování činnosti, která po tak dlouhou

dobu nepřinese zisk, přičemž ani žalobce žádné relevantní argumenty nepředkládá. Z těchto důvodů žalovaný shledává tvrzení žalobce ryze účelovým.

49. Ke *čtvrtému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že postupem dle ust. § 92 odst. 6 daňového řádu žalobce vyrozuměl o důvodech a neprovedení svědecké výpovědi Mgr. J., a to konkrétně písemností ze dne 22. 10. 2025, č. j. 29192/25/5100-41453-712735. Žalovaný má za to, že neprovedení svědecké výpovědi řádně zdůvodnil a také v návaznosti na tvrzení žalobce v bodu [15] odůvodnění odvolání žalobci vysvětlil, že navržený výslech zjevně postrádá jakoukoliv relevanci ve vztahu k místnímu šetření provedenému dne 2. 6. 2025.
50. Žalovaný setrvává na svém závěru, že zjištění z místního šetření provedeného dne 16. 7. 2024 (u něhož mj. Mgr. J. správci daně na jeho dotazy sdělil, že žalobce zná a že tento má řádně uhrazené nájemné a kromě služeb umístění sídla a přeposílání došlé korespondence využívá i možnost jednorázového pronájmu kanceláře k jednání a právního poradenství advokátní kanceláře) a z místního šetření provedeného dne 2. 6. 2025 (název žalobce ani jméno jejího jednatele na adrese sídla nebylo nalezeno; žalobce neměl nikde na budově a ani v blízkosti vchodových dveří vyvěšen samostatný štítek, kde by byl uveden jeho název či jméno jeho jednatele; na předmětné adrese je dle Administrativního registru ekonomických subjektů registrováno ke dni 2. 6. 2025 celkem 183 ekonomických subjektů) je dostatečným podkladem pro závěr o charakteru sídla žalobce. Žalovaný proto uzavřel, že výslech Mgr. J. by byl ve vztahu k této otázce nadbytečný. Na tom nemění nic ani argumentace žalobce uvedená v žalobě, neboť žalobce zcela pomíjí, že již u místního šetření provedeného dne 16. 7. 2024 Mgr. J. popisem služeb, které jsou žalobcem na adrese sídla poskytovány, potvrdil, že se jedná o sídlo virtuální.
51. Žalobce pak v žalobě zcela pominul další a stěžejní důvod, proč ke svědecké výpovědi nebylo přistoupeno, a sice pominul absenci relevantní souvislosti s předmětem nynějšího řízení o zajištění daně. Důvodem pro vydání zajišťovacích příkazů totiž nebyl závěr správce daně o virtuálním sídle žalobce. Skutečnost, že povaha sídla žalobce není v souladu s ust. § 4 odst. 1 písm. i) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, je pouze doplňující informací.

IV. Rozhodné skutečnosti vyplývající ze správního spisu

52. Ze správního spisu vyplývá, že dne 30. 5. 2022 byla u společnosti BZENEC SEKT a.s. (dále též „*daňový subjekt*“) zahájena daňová kontrola, jejímž předmětem byla daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2021 až leden 2022, v rozsahu všech skutečností rozhodných pro správné zjištění a stanovení daně.
53. Na základě skutečností zjištěných v rámci daňové kontroly správce daně doměřil obchodní společnosti BZENEC SEKT a.s. daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2021 až leden 2022, a to platebními výměry ze dne 11. 06. 2025, č. j. 5090808/25/2001-52524-106063, č. j. 5090837/25/2001-52524-106063, č. j. 5090860/25/2001-52524-106063 a č. j. 5091418/25/2001-52524-106063 (dále též „*platební výměry*“).
54. Ze zprávy o daňové kontrole č. j. 2227741/25/3013-60562-706924 vyplývá, že správce daně žalobci neuznal nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od dodavatele R & D trade and businnes s.r.o., IČO: 061287181 (ZO říjen až prosinec 2021), a od dodavatele Valtice 1100 s.r.o.2, IČO: 04284755 (dále jen „*Valtice*“; ZO leden 2022), dle ust. § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro rozhodnou dobu (dále jen „*ZDPH*“), neboť byl uplatněn v rozporu se smyslem a účelem Směrnice Rady č.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006, o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „Směrnice“). Správce daně prokázal, že se žalobce v předmětných ZO stal vědomým účastníkem personálně propojeného dodavatelsko-odběratelského řetězce vykazujícího nestandardní znaky, v jehož rámci byla narušena neutralita daně a nebyla řádně odvedena daň do státního rozpočtu. Správce daně dospěl k závěru, že organizátory podvodného schématu (R. M., majitelem a řídícím zaměstnancem žalobce, a Daliborem Němcem, statutárním orgánem a účetním žalobce), byl vytvořen řetězec personálně propojených obchodních korporací, jehož fungování, zejména od října 2021 až do jeho ukončení v únoru 2022, nedávalo žádné logické a ekonomické zdůvodnění, neboť zboží vydané žalobcem do „oběhu“ se opakovaně a obratem v nezměněném stavu vracelo zpět do dispozice žalobce, a to za významně navýšenou cenu. Jediným ekonomickým efektem byl pro žalobce nárok na odpočet daně uplatněný v rozporu se Směrnicí.

55. Za ZO říjen 2021 dále správce daně zjistil, že žalobce v rozporu s ust. § 25 a § 108 odst. 2 ZDPH nepřiznal pořízení zboží od společnosti ALKONE SLOVENSKO s.r.o., a proto mu byla zvýšena daň na výstupu z pořízení zboží z jiného členského státu na ř. 3 a ř. 4 daňového přiznání. Za ZO listopad 2021 dále správce daně žalobci neuznal (i.) nárok na odpočet daně od dodavatele ALKONE GROUP a.s., IČO: 29364361 (dále jen „ALKONE GROUP“), neboť žalobce nepředložil a nenavrl žádné relevantní důkazní prostředky k prokázání faktického přijetí deklarovaných plnění, neunesl své důkazní břemeno a neprokázal tak splnění podmínek dle ust. § 72 a 73 ZDPH, a (ii.) nárok na odpočet daně od dodavatele ALKONE SLOVENSKO s.r.o., neboť žalobce neprokázal použití deklarovaných plnění v rámci své ekonomické činnosti, a tedy neprokázal splnění podmínky dle ust. § 72 ZDPH. Za ZO prosinec 2021 dále správce daně žalobci neuznal nárok na odpočet daně od dodavatele ALKONE GROUP ze shodného důvodu jako ve ZO listopad 2021. Za ZO leden 2022 dále správce daně žalobci neuznal nárok na odpočet daně od dodavatele Valtice, neboť žalobce nepředložil a nenavrl žádné relevantní důkazní prostředky k prokázání faktického přijetí deklarovaných plnění, neunesl své důkazní břemeno a neprokázal tak splnění podmínek dle ust. § 72 a 73 ZDPH. Bližší popis kontrolních zjištění je patrný z pasáže Informace k provedené daňové kontrole na dani z přidané hodnoty jednotlivých zajišťovacích příkazů.
56. Dne 9. 7. 2025 vydal správce daně zajišťovací příkazy ze dne 9. 7. 2025, č. j. 5824287/25/2080-81542-111412, č. j. 5824871/25/2080-81542-111412, č. j. 5825010/25/2080-81542-111412 a č. j. 5825145/25/2080-81542-111412, podle § 167 daňového řádu, kterými žalobci uložil, aby do 3 pracovních dnů od oznámení zajišťovacích příkazů zajistil úhradu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2021 až leden 2022, u které dosud neuplynul den splatnosti, a to složením jistoty v souhrnné výši 9.745.504 Kč na depozitní účet správce daně.
57. Proti zajišťovacím příkazům se žalobce řádně a včas odvolal. Dne 24. 10. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a zajišťovací příkazy potvrdil.

V. Soudní přezkum

58. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
59. Podle § 92 odst. 2 daňového řádu *správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů.*

60. Podle § 115 odst. 2 daňového řádu *provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.*
61. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu *je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.*
62. Před vlastním posouzením věci městský soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33).
63. Soud k žalobním námitkám dále uvádí, že žalobce při jejich konstrukci pomíjí skutečnost, že obdobnými námitkami se zabýval odvolací orgán v napadeném rozhodnutí. V důsledku této skutečnosti žalobce v podané žalobě jen v omezené míře reaguje na závěry, které odvolací orgán k obsahově odpovídajícím odvolacím námitkám žalobce vyslovil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jinými slovy žalobce dostatečně nerefletoval, že odvolací orgán takové námitky vypořádal. V tomto ohledu platí, že v těch případech, kdy se žalobce v žalobě omezí na konstrukci námitek, aniž by reagoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se odvolací orgán, popř. i prvostupňový orgán, s předmětným okruhem námitek vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah učinil závěr o jejich nedůvodnosti, značně sníží svou šanci na procesní úspěch.
64. Vzhledem k tomu, že účastníci řízení k výzvě městského soudu nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, postupoval městský soud podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání.
65. Po seznámení se se správním spisem a po zhodnocení jeho obsahu a rozhodných skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
66. Ve vztahu k námitkám v *prvním žalobním bodu* soud nepřisvědčil žalobci, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost zjistit obsah nebo důvody, pro které bylo rozhodnutí vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74).
67. Soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí je srozumitelné, jsou v něm obsaženy právní úvahy, na jejichž základě žalovaný posoudil otázky stěžejní pro toto řízení, a je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Uvedené je v souladu s konstantní judikaturou,

podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Soud má za to, že žalovaný těmto povinnostem dostál. Soud dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány „nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“

68. Ke konkrétní námitce žalobce o nevypořádání námitek ve vztahu k pravděpodobnosti existence v budoucnu splatné daně, soud souhlasí s žalovaným, že tyto námitky se netýkají předmětu nyní projednávané věci. Z ustanovení § 167 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že zajišťovací příkaz lze vydat i na dosud nestanovenou daň. Tím spíše lze vydat zajišťovací příkaz na již stanovenou daň, byť platební výměr není pravomocný. Jestliže by daň dosud nebyla stanovena platebním výměrem, bylo by žádoucí v řízení o vydání zajišťovacích příkazů řešit pravděpodobnou výši daně jako předběžnou otázku. V takovém případě je pochopitelně na místě, aby byla úvaha správce daně ohledně v budoucnu očekávaného stanovení daně přezkoumatelným způsobem v zajišťovacím příkazu vyjádřena. Byl-li však vydán platební výměr, v řízení o vydání zajišťovacích příkazů se již nezjišťuje podmínka stanovení daně, neboť o této otázce již bylo rozhodnuto. Případné námitky proti stanovení daně by měl žalobce soustředit v odvolání proti platebním výměrům. Takové námitky nelze uplatnit v řízení o vydání zajišťovacího příkazu, neboť stejná otázka by byla posuzována ve dvou řízeních. Jednou by byla posuzována v doměřovacím řízení a podruhé v řízení o vydání zajišťovacího příkazu. S ohledem na krátkou lhůtu pro rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacímu příkazu (§ 168 odst. 1 daňového řádu) by byla zákonnost dodatečného platebního výměru fakticky posouzena v rámci řízení, jehož předmětem je zajišťovací příkaz, což by bylo zcela nekoncepční (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, sp. zn. 6 Afs 125/2020 – 38, bod 11 až 13).
69. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí a žaloba v prvním žalobním bodu nemůže být z tohoto důvodu úspěšná.
70. Nedůvodným shledal soud také okruh žalobních námitek, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro porušení ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu (*druhý žalobní bod*).
71. Skutečnost, že žalobce se snažil vyvést nemovité věci z majetku v návaznosti na seznámení s výsledkem doplnění odvolacího řízení týkajícího se DPH za ZO říjen a listopad 2017 na personálně propojenou společnost BZENEC1876 a.s., je uvedena již v odůvodnění jednotlivých zajišťovacích příkazů na str. 12, 13, 16 a 17.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

72. Na str. 13 zajišťovacích příkazů je konkrétně uvedeno: „*Předmětným majetkem je soubor nemovitostí na listu vlastnictví 5805 v katastrálním území Bzenec na adrese Potoční 1690, Bzenec. V průběhu 20denní lhůty, během které nesmí katastrální úřad povolit vklad podle ust. § 18 odst. 1 zákona č. 256/2013 Sb. vydal dne 03.04.2024 policejní orgán Policie České republiky usnesení, kterým rozhodl o zajištění předmětných nemovitostí jako náhradní hodnoty výnosů ze zvlášť závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby z jehož spáchání je daňový subjekt podezřelý.*“ Na str. 16, resp. 17 zajišťovacích příkazů je dále uvedeno: „*soubor nemovitého majetku v katastrálním území Bzenec (617270), vedený na listu vlastnictví č. 5805 u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště v Kyjově, který byl podle výpisu z KN zajištěn plombou Policie ČR (blíže viz výše), a který se daňový subjekt již v minulosti pokusil převést na jinou společnost personálně propojenou s R. M. Pro úplnost správce daně uvádí, že dle výpisu z katastru nemovitostí jsou nemovité věci ve vlastnictví odvolatele zatíženy dalšími zástavními právy.*“ Z bodu 50 napadeného rozhodnutí je dále patrné, že žalovaný reagoval na odvolací námitku, dle níž žalobce považoval zjištění správce daně o snaze vyvést majetek mimo dosah správce daně jeho převodem na společnost BZENEC1876 a.s. za pouhou spekulaci.
73. Z odůvodnění zajišťovacích příkazů, jakož i z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že argumentace žalovaného týkající se snahy o vyvedení nemovitého majetku na společnost BZENEC1876 a.s. nebyla pro žalobce nijak překvapivá, neboť s ní byl seznámen již v prvostupňovém řízení. Je proto zcela příhodné, že žalovaný v napadeném rozhodnutí toliko doplnil konkrétní číslo vkladového řízení (V-1092/2024), neboť žalobci byl znám předmět daného vkladového řízení u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Kyjov.
74. Ve vztahu k převodu obchodního závodu na společnost BZENEC1630 s.r.o., soud uvádí, že nešlo o skutečnost, která by byla stěžejní z hlediska odůvodnění obavy z nedobytnosti daně. Podstatné je, že odůvodnění zajišťovacích příkazů, jakož i napadeného rozhodnutí, obsahovalo dostatek zjištění, která ve svém souhrnu a vzájemné souvislosti jednotlivých zjištění odůvodnila obavu, že daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi.
75. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce (*třetí žalobní bod*), že napadené rozhodnutí je nezákonné pro nesprávné posouzení otázky existence obavy z budoucí dobytnosti předmětné daně.
76. Jelikož daň byla v platebních výměrech již stanovena, správní orgány byly povinny uvést skutkové okolnosti, z nichž plyne odůvodněná obava, že daň bude v okamžiku splatnosti nedobytná nebo dobytná se značnými obtížemi. Napadené rozhodnutí obsahuje skutkové okolnosti, které ve svém celku a vzájemné spojitosti odůvodňují obavu z nedobytnosti daně či dobytnosti se značnými obtížemi.

Rizikovitost R. M.

77. Správní orgány zjistily a popsaly zjištění, kdy pan M., jako jednatel různých společností závažným způsobem porušoval povinnosti související se správou daní. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že za nejzásadnější lze považovat zjištění, že pan M. je i jednatelem společnosti R. V. s.r.o., které byla pravomocně doměřena daň z důvodu vědomého zapojení do podvodného jednání, přičemž právě pan R. M. byl osobou, která se aktivně a vědomě podílela na obchodních transakcích zasažených podvodem na DPH.

78. O rizikovosti osoby pana M. vypovídá mimo jiné skutečnost, že bylo proti němu zahájeno trestní stíhání ve věci spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby. Z usnesení o zahájení trestního stíhání č. j. KRPB-14711/22/TČ-2001-060083-HRU vyplývá, že pan M. se měl daného zločinu dopustit tím, že prostřednictvím společnosti C. W. s.r.o. a šesti dalších obchodních společností vytvořil fiktivní obchodní řetězec s úmyslem snížit daňovou povinnost na dani z přidané hodnoty a získání neoprávněného majetkového prospěchu, kdy podáním daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2016, říjen 2016 a listopad 2016, uvedl neoprávněně nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu ze základu daně za měsíce září 2016, říjen 2016 a listopad 2016, čímž společnosti C. W. s.r.o. zkrátil daň z přidané hodnoty v celkové výši 5 246 178,53 Kč. V souvislosti s daňovou kontrolou za období říjen a listopad 2017, která byla také ukončena se závěrem o vědomém zapojení žalobce do podvodného jednání, byl pan M. osobou, která se aktivně a vědomě podílela na obchodních transakcích zasažených podvodem na DPH.
79. Rovněž v nyní projednávané věci je jedním z důvodů doměření daně skutečnost, že žalobce se stal vědomým účastníkem personálně propojeného dodavatelsko-odběratelského řetězce vykazujícího nestandardní znaky, v jehož rámci byla narušena neutralita daně a nebyla řádně odvedena daň do státního rozpočtu. Organizátoři podvodného schématu, R. M. a Dalibor Němec, statutární orgán a účetní žalobce, vytvořili řetězec personálně propojených obchodních korporací, jehož fungování, zejména od října 2021 až do jeho ukončení v únoru 2022, nedávalo žádné logické a ekonomické zdůvodnění, neboť zboží vydané žalobcem do „oběhu“ se opakovaně a obratem v nezměněném stavu vracelo zpět do dispozice žalobce, a to za značně navýšenou cenu. Jediným ekonomickým efektem byl pro žalobce nárok na odpočet daně uplatněný v rozporu se Směrnicí (viz podrobně bod 29 až 33 napadeného rozhodnutí).
80. Na základě shora uvedených důvodů soud nesouhlasí s názorem žalobce, že žalovaný mechanicky spojuje skutkově i právně nesouvisející okolnosti, naopak zjištění správních orgánů kumulativně o rizikovosti osoby R. M. jednoznačně vypovídají.
81. Odkaz na usnesení o zahájení trestního stíhání není v rozporu se zásadou presumpce neviny, neboť žalovaný netvrdí, že byl spáchán trestný čin. Žalovaný toliko uvedl, že z jednání, které je popsáno v usnesení o zahájení trestního stíhání plyne pro správní orgány důvodná obava z dobytosti daně v budoucnu.

Snaha vyvést majetek žalobce jeho převodem na společnost BZENEC1876 a.s.

82. Soud nesouhlasí s názorem žalobce, že žalovaný zcela ignoruje ekonomický a faktický kontext, do něhož byla předmětná transakce zasazena. Jak již je uvedeno výše, daňová kontrola, jejímž předmětem byla daňová povinnost týkající se DPH za ZO říjen a listopad 2017 byla ukončena se závěrem o vědomém zapojení žalobce do podvodného jednání, kdy R. M. byl osobou, která se aktivně a vědomě podílela na obchodních transakcích zasažených podvodem na DPH. Jestliže žalobce svým protiprávním jednáním sám zavedl příčinu k doměření daně, je i převod majetku na společnost BZENEC1876 a.s. v příčinné souvislosti s tímto jednáním. Snahu o převod majetku proto nelze klást za vinu žalovanému, který postupoval podle zákona. Kdyby žalobce řádně plnil daňové povinnosti, nemusel by prodávat svůj majetek. Vzhledem k tomu, že šlo o převod na personálně propojenou osobu (jediným členem představenstva a jediným akcionářem je Ing. A. M., manželka R. M. a jediným členem dozorčí rady je F. M., otec R. M., tedy osoby v příbuzenském vztahu s R.

M.) pak tato skutečnost naopak potvrzuje úvahy žalovaného o účelovém vyvedení majetku, který by jinak sloužil k úhradě daňové povinnosti.

83. Soud se ztotožňuje s důvody, pro které žalovaný neuvěřil tvrzení žalobce, že z výtěžku prodeje majetku by mohl hradit své závazky vůči svým obchodním partnerům i vůči správci daně. Žalovaný v této souvislosti správně poukázal na skutečnost, že žalobce opakovaně v minulosti nehradil stanovenou daň, porušoval své daňové povinnosti a opakovaně se zapojil do podvodu na DPH, což z něho činí potenciálně rizikový subjekt, u kterého existuje zvýšené nebezpečí, že jakmile by došlo k prodeji části jeho majetku, finanční prostředky by nepoužil na úhradu daňových nedoplatků.
84. Na věci nic nemění skutečnost, že Policie ČR učinila kroky ke zrušení zajištění nemovitých věcí ve vlastnictví žalobce jako náhradní hodnoty výnosů ze zvláště závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, z jehož spáchání byl žalobce podezřelý. Předpoklady pro zajištění věcí v trestním řízení jsou zcela odlišné od podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů podle daňového řádu.

Hodnota majetku a zřízení zástavního práva

85. Námitce žalobce týkající se hodnoty zajištěného majetku a výše stanovené daně soud také nepřisvědčil. Žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, jakož i ve správní žalobě proti napadenému rozhodnutí přehlíží skutečnost, že předmětem rozhodnutí o zřízení zástavního práva k nemovité věci jsou jiné daňové pohledávky.
86. Zástavní právo na nemovitých věcech žalobce bylo zřízeno ještě před vydáním zajišťovacích příkazů, do katastru nemovitostí bylo zapsáno s právními účinky zápisu ke dni 18. 3. 2025 a bylo zřízeno k zajištění neuhrazené DPH ve výši 851.710 Kč. Shora uvedené zástavní právo tedy nebylo zřízeno k zajištění úhrady daně, která je předmětem zajišťovacích příkazů, tj. dosud nesplatné DPH za ZO říjen 2021 až leden 2022 ve výši 9.745.504 Kč.
87. Je skutečností, že již správce daně na str. 13 zajišťovacích příkazů poukázal na vydání dalšího rozhodnutí o zřízení zástavního práva k nemovité věci žalobce ze dne 24. 4. 2024, č. j. 1894084/24/3010-00540-710989, za účelem zajištění žalobcem neuhrazené daně ke dni 24. 4. 2024 v celkové výši 2.655.619 Kč. Předmětné zástavní právo na nemovitých věcech žalobce bylo zřízeno opět ještě před vydáním zajišťovacích příkazů a k zajištění neuhrazené daně, která se liší od nesplatné DPH za ZO říjen 2021 až leden 2022 ve výši 9.745.504 Kč.
88. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že číselné vyjádření hodnoty majetku žalobce není nutnou náležitostí zajišťovacího příkazu a její neuvedení nezpůsobuje nezákonnost zajišťovacího příkazu. Jak správně žalovaný uvedl, účelem zajišťovacího příkazu je zajistit, aby aktiva předtím, než poslouží k uspokojení daňové pohledávky, nezmizela. Vypracování odborného vyjádření znalce nebo vypracování znaleckého posudku by mohlo trvat i několik týdnů, resp. měsíců a tím by v rozporu s účelem zajišťovacího příkazu byl dán žalobci časový prostor k případnému vyvedení majetku mimo dosah správce daně. Za situace, kdy se žalobce v minulosti již pokusil o vyvedení majetku mimo dosah správce daně, by přistoupení k vyčíslení hodnoty jeho majetku bylo nejen nadbytečné, ale otvíralo by i cestu ke zmaření cíle vydaných zajišťovacích příkazů.
89. V souvislosti s námitkou žalobce stran hodnoty zajištěného majetku nelze pominout skutečnost, že správce daně evidoval na osobním daňovém účtu žalobce ke dni 28. 5. 2025 nedoplatek na DPH ve výši 2.885.563,73 Kč a nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti ve výši 4.650 Kč. I kdyby hodnota nemovitostí zajištěných zástavním

právem převyšovala výši zajištěných daňových pohledávek, případný zůstatek by se použil na úhradu dalších dluhů žalobce, konkrétně nedoplatku na DPH ve výši 2.885.563,73 Kč a nedoplatku na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti ve výši 4.650 Kč.

90. Žalobce namítá, že existence či neexistence funkčních webových stránek není žádným zákonným kritériem pro posouzení ekonomické aktivity daňového subjektu. V obecné rovině lze s žalobcem souhlasit, přesto v daném případě v souhrnu a v návaznosti na další prokázané skutkové okolnosti, lze přisvědčit žalovanému, že se jedná „o jednu z indicí nasvědčujících závěru o utlumování ekonomické činnosti odvolatele“.

Bankovní účty

91. K námitce týkající se existence bankovních účtů, se soud ztotožňuje se správcem daně, že je nerozhodné, z jakého důvodu došlo k jejich zrušení. Zrušení bankovních účtů je skutečností, která odůvodňuje obavu z dobytnosti daně ve výši 9.745.504 Kč v budoucnu, proto není právně významné, co bylo příčinou jejich zrušení. Relevantní je pouze skutečnost, že žalobce nedisponuje peněžními prostředky na účtech, ze kterých by mohl být dluh na dani ve výši 9.745.504 Kč uspokojen.

Další důvody

92. Jinými okolnostmi, které odůvodňují obavu z dobytnosti daně ve výši 9.745.504 Kč v budoucnu jsou ukončení hlavní ekonomické činnosti žalobce, nízká výkonnost, a virtuální sídlo žalobce.
93. Není sporným, že žalobce svou dosavadní majoritní ekonomickou činnost (nákup nebaleného vína, jeho lahvování a následný prodej) ukončil ke dni 31. 7. 2024. Jedinou ekonomickou činností žalobce je pronájem nebytových prostor ve vlastní nemovité věci žalobce na adrese Potoční 1690, Bzenec.
94. Z analýzy obsažené v odůvodnění zajišťovacích příkazů, jejímž předmětem byla přijatá a uskutečněná zdanitelná plnění mj. po datu 31. 7. 2024 je zřejmé, že žalobce má nízkou výkonnost. Svědčí o tom i skutečnost, že od dubna 2024, tedy krátce před ukončením majoritní ekonomické činnosti, došlo k podstatnému útlumu jeho ekonomické činnosti. Žalobce přitom nezpochybňuje, že poměr uskutečněných a přijatých zdanitelných plnění je ve výši 0,8779 a hodnota pod úrovní 1 je prezentována jako záporná výkonnost. Žalovaný k popsání situace uvedl svou úvahu, že žalobce by své podnikání musel dotovat z jiných zdrojů, než je schopen získat ze své podnikatelské činnosti. Pokud by se uvedená výkonnost týkala jen krátkodobého horizontu, nemuselo by se jednat o zcela nestandartní situaci, jinak je tomu však po dobu více než 4 let.
95. Soud tuto úvahu shledává zcela racionální, neboť i když žalobce v žalobě uvádí, že se jedná o investiční období spojené s budováním závodu v Bzenci, vůbec již nespecifikuje, jaký dlouhodobý majetek a technologie údajně pořizoval při budování svého závodu, který analýza správce daně údajně nezohledňuje, potažmo tvrzené údaje nijak nedokládá (viz body [88] a [89] žaloby. Žalobce pak pomíjí, že na adrese Potoční 1630, Bzenec, se nachází toliko soubor movitých věcí - 5 technologických linek, a že provedená analýza se týká dlouhého více než čtyřletého období. Nelze také přehlédnout, že v prohlášení o majetku žalobce uvedl,

že nemá žádné zboží na skladě, či že soubor movitých věcí v jeho vlastnictví byl exekučně zabaven Finančním úřadem pro Jihomoravský kraj.

96. O existenci virtuálního sídla lze usuzovat ze skutečnosti, že žalobce na adrese sídla fakticky nesídlí a nenachází se zde ani jeho majetek (žalobce existenci majetku na adrese sídla nikdy netvrdil) a nemá v živnostenském rejstříku zapsanou žádnou adresu provozovny (žalobce zrušil svou provozovnu na adrese Potoční 1630, Bzenec, ke dni 31. 7. 2024). Z hlediska vydání zajišťovacích příkazů není významné, zda žalobce pravidelně dochází do zapsaného sídla a zda je kontaktní, příp. že za tímto účelem pronajímá prostory. Podstatnou je toliko skutečnost, že ani z povahy tohoto sídla neplyne, že žalobce disponuje majetkem, ze kterého by mohl být uhrazen dluh na dani ve výši 9.745.504 Kč.
97. Nedůvodnou shledal soud také námitku žalobce (*čtvrtý žalobní bod*), že napadené rozhodnutí je zatíženo vadami řízení, které spočívají v neshromáždění dostatečného důkazního podkladu pro rozhodnutí.
98. Konkrétně žalobce poukazuje na vznesený důkazní návrh v podobě výsledku svědka Mgr. J.. Soud nemá pochybnost, že jde o důkaz zcela nadbytečný. Podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 118/09, v němž byl podrobně vyložen pojem tzv. opomenutých důkazů *„neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení lze založit pouze třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno. Jestliže tak obecný soud nepostupuje, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina").“* V návaznosti na výše uvedené, pro řízení vedené se žalobcem není provádění jiného dokazování třeba a správní orgány nepochybily, když návrh žalobce neakceptovaly.
99. V posuzovaném případě totiž navrhovaný výsledek svědka, který měl objasnit virtualitu sídla žalobce, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, resp. je pouze podpůrnou indicií ke stěžejním důvodům, které správce daně vedly k vydání zajišťovacích příkazů. Navrhovaný důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit stěžejní důvody vedoucí k vydání zajišťovacích příkazů (nedisponuje vypovídací potencií, která by tyto důvody zpochybnila) a současně se jedná o provedení důkazu, který nesměruje k ověření nebo vyvrácení takových důvodů, pro které byly zajišťovací příkazy vydány.
100. Lze proto uzavřít, že soud souhlasí se žalovaným, že shora uvedený návrh důkazu by nepřinesl do věci žádného dalšího světla, neboť povaha sídla žalobce představovala pouze doplňující informaci, nikoliv stěžejní důvod pro vydání zajišťovacích příkazů.
101. Na základě shora uvedeného tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

102. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. července 2026

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu